

POV på PIX: En kedelig ballerina

Publiceret 02/10/2018 — i Film/Kultur & Medier — af Anne Mari Borchert

FILM – Lukas Dhonts “Girl” er blevet hyldet for dens nuancerede skildring af transkønnethed, men Anne Mari Borchert mener at den også er blevet misforstået. Måske er dens skildring af normaliseret og internaliseret transfobi gået hen over hovedet på folk?

Med kroppen som arbejdsplads

Lara er 15 år gammel og er – sammen med sin far og lillebror – netop flyttet til Antwerpen for at gå på balletskole. Sådan starter belgiske Lukas Dhonts debutfilm *Girl*.

Lara må arbejde hårdere end de andre piger i skolen, fordi hun er en

---

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

[Lara] bliver accepteret som pige, ja, men hun skal hele tiden stå til regnskab for, at hun er født med en krop, som ikke giver hende de samme privilegier som de andre balletpiger.

Lara skal vænne sine nu 15-årige fødder til at danse på tåspids, og de er simpelthen mindre føjelige i puberteten end i barndommen. Ikke blot falder Laras fysisk krævende dansetræning og fysisk krævende transition sammen, hun må kompensere for det, hun ikke har lært som barn.

Med de mange dansescener og billeder af Laras forblødte tæer, er dette en arbejdspladsfilm. Lara er balletdanser, og derfor er hendes krop også hendes arbejdsplads.

Og Laras krop er overbebyrdet af de hormonelle udsving som følger med pubertet og transition, men også af andres opmærksomme blikke på hende hele tiden – dem som skal forhandles og modelleres.

Som når hendes far joker kærligt med hende på en biltur, om hun nu er varm på en dreng i klassen. Hvortil hun helt enkelt svarer: Nej, hun har endnu ikke fundet ud af, om hun er til drenge eller piger. Eller som når hendes velmenende psykolog prøver at gøre hende heteroseksuel ved at udpensle en erotisk scene, hvor hendes cykel punkterer og en mand samler hende op bag på sin cykel, en slags heteroseksuel urscene. Som

---

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker.
[Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

samme privilegier som de andre balletpiger. Hun skal arbejde så hårdt, at det bliver fysisk nedbrydende for hende og ødelægger både hendes arbejde og resten af hendes tilværelse.

De smukke gentagelser

Formelt er gentagelsen den primære dynamik i filmen: Den veksler mellem billedskønne scener fra dansesalen, hvor Lara træner i gruppe eller solo, og situationer fra andre dele af hendes liv, som de ovennævnte fra hendes behandling, eller hendes forhold til faren.

Dette spor skildrer en mængde af forhandlinger om hendes kønsidentitet, for det meste på et mikroplan (og så: scenen hvor pigerne fra Laras klasse begår et klokkerent overgreb mod hende). Som da hun skal få sin 6-årige bror i skole, mens han er ulykkelig og nægter at tage tøj på. Under konfliktens gang får han kaldt hende for det døde navn, det drengenavn hun tidligere er blevet kaldt ved. Det vælger filmen altså eksplicit at gentage, selvom Lara har fraskrevet sig det. Det viser sig at være det samme som den ciskønnede mandlige hovedrolleindehavers fornavn (*quelle surprise*).

Denne type vold på et mikroplan gentager sig i en del scener og bliver til et ulideligt pres for Lara. Vekselvirkningen mellem dansescener og social interaktion er flydende, og scenerne ligner hinanden indbyrdes.

Gentagelsens form er noget af det mest spændende ved *Girl*. Jeg keder mig flere gange undervejs, men det er vidunderligt at kede sig, fordi jeg ser en skildring af en arbejdsproces, af Laras træning i dansesalen og i livet.

Desværre har Dhont så valgt at tilføje en højdramatisk slutning, som reducerer Lara til hendes kødelige krop og forlader repetitionens smukke kedsommelighed.

Anmeldelser

Jeg har kun læst rosende anmeldelser af *Girl*. I internationale medier som [Variety](#) og [Hollywood Reporter](#) bliver *Girl* hyldet som en film, der tager sin transkønnede hovedperson alvorligt og på realistisk vis skildrer accepterende omgivelser.

Det kan ikke kaldes en indre konflikt, men må siges at være en *internaliseret* konflikt – en konstant usikkerhed på, hvordan hun bliver set af andre. Selvfølgelig er det en stressfaktor.

De ser relativt let hen over, at hovedrolleindehaveren Victor Polster er en ciskønnet dreng. Udfordringen i castingprocessen var at finde en skuespiller, der var dygtig nok til både at danse, spille skuespil og med sin kønsidentitet kunne portrættere en transpige. Man måtte gå på kompromis med en ud af tre for at finde den rigtige, har [Lukas Dhont](#) sagt.

Jeg lader vurderingen af det valg være op til min læser, men i disse tider kan jeg ikke lade være med at tænke på [Scarlett Johannsson](#), på de privilegier der følger med at være ciskønnet.

Så bliver Laras konflikt læst som en indre konflikt over for narrativer som *Boys Don't Cry*, som ender med transfobisk motiverede mord. Det forstår jeg som en decideret fejlslæning.

Selvom menneskene omkring Lara er velmenende, så forstår de ikke til fulde situationen og kommer i deres ignorance til at udøve transfobi på forskellige niveauer. Lara kan stå imod, men bruger kræfter på hele tiden at skulle stå til regnskab over for andre mennesker. Selvfølgelig bliver hun nedbrudt af det, selvfølgelig leder det til en konflikt inden i hende. Det kan ikke kaldes en indre konflikt, men må siges at være en *internaliseret* konflikt – en konstant usikkerhed på, hvordan hun bliver set af andre. Selvfølgelig er det en stressfaktor.

“

Jeg bliver lykkelig af at se en 15-årig transpige som hovedperson i en film, der ikke optegner overtydelig tvivl eller vold omkring en transition. Men...

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker. [Indstillinger.](#)

Jeg accepterer

Tomboy fra 2011, hvis hovedperson er så meget mere end sin krop (se den!).

Vigtigere end god

Jeg har nu erklæret mig uenig i omtaler af filmen, men med filmen selv er det straks mere kompliceret: Dhont skildrer faktisk den normaliserede transfobi og misforståede venlighed.

Det er vigtigt, at han som kunstner vælger at gøre det. Men han vælger også at lave en masse scener, hvor Lara står foran et spejl og med tiltagende smerter taper sin penis fast. Og til sidst ser vi seere den lige på. Det føles som en opretholdelse af et vurderende, ciskønnet blik på Laras krop, på Lara reduceret til sin krop (som så ofte før set med andre subjekter end det maskuline, hvide, ciskønnede).

Girl er vigtigere end den er god. Jeg bliver lykkelig af at se en 15-årig transpige som hovedperson i en film, der ikke optegner overtydelig tvivl eller vold omkring en transition. Men jeg håber, at vi kommer til at se en film inden for de næste par år, som ikke – som *Girl* – reducerer sin hovedperson til krop, til objekt for en ciskønnet seers blik.

Jeg anbefaler alle at se *Girl*, og se den med et skærpet blik for, hvor der er plads til forbedring.

Foto: CPH:PIX/Menuet Productions.

[FACEBOOK](#)[TWITTER](#)[GOOGLE](#)[PINTEREST](#)

TAGS:

CPH:PIX

LUKAS DHONT

TRANSFOBI

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I FØLGENDE:

POV International anvender cookies til at optimere oplevelsen på siden og til at indsamle statistikker.
[Indstillinger.](#)

Jeg accepterer